

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Karlových Varech rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radka Černovského a přísedících Jany Gutwirthové a Hany Král Vávrové ve věci

žalobkyně: **AP SERVICES a. s.**, IČO 24774065
sídlem Bozděchova 1840/7, 150 00 Praha 5 - Smíchov
zastoupená, jako opatrovníkem, advokátkou Mgr. [REDACTED]
sídlem [REDACTED]

proti
žalované: [REDACTED] narozená [REDACTED]
bytem [REDACTED], [REDACTED]
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Pauchem
sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2

pro 1.075.867 Kč / bezdůvodné obohacení

t a k t o :

- I.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 1.854.490 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 3. 5. 2018 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Ve zbytku, tj. co do částky 504.463 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně od 3. 5. 2018 do zaplacení, se návrh zamítá.
- III.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 196.868 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku se splatností k rukám opatrovníka žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svým návrhem z 28. 5. 2018 domáhala po žalované (po opakovaných rozšířeních žalobního petitu) zaplacení částky 2.358.953 Kč s přísl. z titulu bezdůvodného obohacení, když tato částka měla představovat dílem neoprávněně vyplacenou mzdu žalované, která v rámci svého

pracovního poměru u žalobkyně fakticky neodvedla žádnou práci, dílem žalobkyní zaplacené odvody na sociální a zdravotní pojištění žalované. Jak již naznačeno, žalobkyně opakovaně rozšířila svůj žalobní návrh, a to nejprve na částku 1.645.909 Kč, o čemž podepsaný soud rozhodl svým usnesením z 22. 3. 2019, č. j. 11 C 138/2018-64, posléze na částku 1.930.820 Kč, resp. na částku 2.358.953 Kč, o čemž podepsaný soud rozhodl svým usnesením z 23. 4. 2020, č. j. 11 C 138/2018-148 (vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně rozšířila návrh na jistinu, ale částečně zároveň vzala zpět návrh ohledně zákonného příslušenství, soud tyto její návrhy posoudil jako změnu žalobního petitu). V konečném důsledku žalobkyně pak počátek běhu prodlení vázala na předžalobní výzvu z 9. 4. 2018 (č.l. 11 spisu).

2. Žalovaná požadovala zamítnutí návrhu, který považovala za nedůvodný. Primárně měla za to, že řádně vykonala práci pro žalobkyni v souladu s uzavřenou pracovní smlouvou, pro případ, že by soud dospěl k opačnému závěru, poukazovala na skutečnost, že žalobkyně nedostatečným způsobem vykonávala kontrolní činnost vůči svým zaměstnancům, resp. způsobila překážky na straně zaměstnavatele, které bránily řádnému výkonu pracovní činnosti žalované, konečně pak poukázala na ustanovení § 331 zákoníku práce, které brání tomu, aby návrhu žalobkyně bylo vyhověno.
3. Soud ve věci rozhodoval meritorně, a to i přes skutečnost, že žalobkyně vzala, s výslovným souhlasem žalované, svůj návrh na zahájení řízení zpět. Soud však, jako předběžnou otázku, posoudil toto zpětvzetí návrhu jako neúčinné, neboť nebylo učiněno osobou k tomu oprávněnou, na což následně reagoval tím, že žalobkyni ustanovil pro řízení opatrovníka ve smyslu § 29 odst. 2 o. s. ř., a to svým usnesením z 29. 11. 2019, č. j. 11 C 138/2018-110.
4. Při rozhodování ve věci soud vycházel z výsledků koncentračního jednání, které proběhlo dne 22. 3. 2019, když v zásadě ve věci provedl všechny účastníky navržené důkazy, s výjimkou těch, z nichž nemohly být zjištěny žádné skutečnosti relevantní pro rozhodnutí soudu. Výsledky koncentračního jednání pak bylo možno použít i ve vztahu k opakovaným změnám žalobního petitu uskutečněným žalobkyní, neboť objem mzdy vyplacený žalované, a to i za další období, včetně listin tento objem prokazujících, založených do spisu po jednání soudu dne 12. 1. 2021, byl mezi účastníky učiněný nesporným.
5. Dlužno ještě podotknout, že oběma stranám sporu se dostalo příslušného procesního poučení, na které nebylo věcně reagováno. Konkrétně straně žalující na jednání soudu dne 25. 1. 2019 dle § 118a) odst. 1, 2 o. s. ř., kdy soud vycházel ze svého právního názoru o tom, že v případě částek vyplacených žalobkyní na sociální a zdravotní pojištění žalované, se nejedná o nárok na vydání bezdůvodného obohacení, ale o nárok na náhradu škody. Straně žalované se pak dostalo poučení v souladu s § 118a) odst. 3 o. s. ř., a to konkrétně na jednání soudu dne 16. 7. 2019, ve vztahu ke sporné skutečnosti vymezené pod bodem V. na koncentračním jednání soudu dne 22. 3. 2019.
6. Mezi účastníky řízení bylo učiněno nesporným, že žalovaná pracovala u žalobkyně na základě pracovní smlouvy uzavřené dne [REDAKCE] 2014 v pozici [REDAKCE], a to v podobě založené pod přílohou A spisu. Pracovní poměr žalované u žalobkyně byl ukončen jeho okamžitým zrušením dle § 55 odst. 1 písm. b) zákoníku práce z [REDAKCE] 2017 (č.l. 10 spisu), které žalovaná odmítla převzít oproti podpisu k [REDAKCE] 2017, aniž následně zpochybnila důvody okamžitého zrušení pracovního poměru. Mzda žalované u žalobkyně byla stanovena mzdovým výměrem z [REDAKCE] 2014 ve výši 100.000 Kč měsíčně, dle mzdových listů na č.l. 9 a 14 spisu, a výše čisté mzdy vyplacené žalované pak činí úhrnem částku 1.854.490 Kč, čemuž odpovídají i výpisy z účtu žalobkyně za rozhodné období (č.l. 15 – 19 spisu, příloha I spisu), mzdové listy žalované (č.l. 14 spisu, příloha H spisu) a v zásadě i potvrzení o zdanitelných příjmech žalované za rok 2015 (č.l. 62 spisu).
7. Pokud jde o výkon pracovní činnosti žalované za dobu trvání jejího pracovního poměru u žalobkyně v souladu s výkonem pozice sjednané pracovní smlouvou, pak z potvrzení založených pod přílohami 1 – 4 spisu plyne, že žalovaná předložila nabídky služeb žalující společnosti

zástupcům třetích subjektů, a to během roku 2015, resp. v červnu a červenci 2014, aniž v těchto případech došlo k navázání smluvního vztahu.

8. Pracovní smlouva žalované vycházela i z adaptační příručky pro nové zaměstnance (příloha E spisu) a centrálního pracovního řádu žalobkyně (příloha F spisu). Pracovní smlouva byla uzavřena na standardním formuláři tak, jako v obdobných případech se zaměstnanci [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] (přílohy B – D spisu), kteří pracovali v obdobných, resp. totožných, pracovních pozicích, s povinností žalobkyně jako zaměstnavatele přidělovat zaměstnanci práci dle pracovní smlouvy a vytvářet podmínky pro plnění jeho pracovních úkolů, přičemž v případě zaměstnanců [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] jim v této souvislosti byly poskytnuty i přístupové karty, mobilní telefon, resp. motorové vozidlo.
9. Z výpovědi Bc. [REDACTED] plyne, že tento nevěděl o tom, že žalovaná pracuje pro žalující společnost, ač z titulu jejího pracovního zařazení byla jeho podřízenou. Jmenovaný uvedl, že žalovaná zřejmě neměla k dispozici služební automobil. S ohledem na její pracovní zařazení, resp. pozici, nebyla pracovní náplň žalované konkretizována a pracovníci v této pozici pak z vlastní iniciativy vyhledávali nové potencionální klienty žalující společnosti, případně tak činili na základě předběžných doporučení či tipů třetích subjektů, přičemž se měli účastnit pracovních porad a pravidelně podávat zprávy nadřízenému o svých pracovních výsledcích. Ke zjištění skutečnosti, že žalovaná pro žalobkyni fakticky pracovní činnost nevykonala, došlo v souvislosti s nástupem nového vedení žalující společnosti. Jmenovaný připustil selhání kontrolních mechanismů a potvrdil oprávnění [REDACTED] k podpisu pracovní smlouvy za žalobkyni s tím, že o přijetí žalované do pracovního poměru nebyl informován.
10. Statutární zástupce právní předchůdkyně žalobkyně [REDACTED] potvrdil, že pracovní smlouva uzavřená se žalovanou byla uzavřena na standardním formuláři a vzoru těchto smluv. Pokud jde o pracovní pozici, v níž žalovaná pracovala, pak bod X/10.1 pracovní smlouvy znamenal, z pohledu zaměstnavatele, pouze rámcové vymezení okruhů činnosti společnosti k nabídce třetím subjektům. Zaměstnanec v této pozici působící měl k dispozici služební automobil, mobilní telefon, počítač a kancelář. Potvrdil, že k rozvázání pracovního poměru se žalovanou došlo z jeho popudu, a to poté, co zjistil, že žalovaná žádnou práci pro žalobkyni nevykonala.
11. Z výpovědi svědkyně [REDACTED] pracující na stejné pracovní pozici jako žalovaná, plyne, že pracovní smlouva, která s ní byla uzavřena, neobsahuje žádné povinnosti zaměstnavatele týkající se přidělování práce a vytváření podmínek pro plnění pracovních úkolů; jí samotné byla poskytnuta kancelář, automobil, notebook a telefon, z její výpovědi dále plyne, že nebyla oprávněna podepisovat smlouvy, jejichž uzavření připravovala, vše musela konzultovat se svým nadřízeným a v součinnosti s dalšími pracovníky společnosti. O svém pracovním výkonu podávala pravidelné zprávy. Dále uvedla, že osoba, pracující na uvedené pracovní pozici, musí být schopna výkonu své pracovní činnosti bez konkrétního zadání od zaměstnavatele, pokud se seznámí s předmětem jeho činnosti, jeho finančními možnostmi a situací na trhu.
12. Svědkyně [REDACTED] potvrdila uzavření pracovní smlouvy se žalovanou v soudu předložené podobě, aniž si na okolnosti jejího uzavření vzpomněla, a to z popudu personální agentury. Po uzavření smlouvy věc zadala do systému k zajištění plateb zdravotního a sociálního pojištění žalované, aniž o uzavření smlouvy kohokoliv z pracovníků žalobkyně informovala, což nebylo její povinností, přes výpověď Bc. [REDACTED]. K výkonu pracovní činnosti žalované nemohla ničeho uvést.
13. Na základě provedeného dokazování, kdy soud hodnotil důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, pak dospěl k závěru, že návrh je podán důvodně, a to pokud jde o objem mzdových prostředků vyplacených žalobkyní žalované, a to z titulu vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 4 zákoníku práce, vztahmo k § 2991 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., ve vztahu k zákonnému příslušenství dle § 1970 zákona č. 89/2012 Sb. Žalované se především nepodařilo prokázat, že by pro žalobkyni za celou dobu trvání jejího pracovního poměru vykonala relevantní

pracovní činnost v souladu s uzavřenou pracovní smlouvou, a to přes procesní poučení soudu shora uvedené. Pokud se žalobkyně domnívá, že uvedená skutečnost byla zapříčiněna překážkami na straně zaměstnavatele, pak se soud s tímto jejím postojem neztotožňuje. I pokud žalované nebyly poskytnuty služební automobil, telefon, atd., nejde z pohledu soudu o překážky na straně zaměstnavatele ve smyslu § 207 – 210 zákoníku práce, a to především s ohledem na specifikum pracovní pozice, v níž měla žalovaná působit. Již z podstaty této pracovní pozice, též s přihlédnutím k výpovědím svědků shora protokolovaným, je nutno akcentovat především skutečnost, že pracovník v pozici [REDAKCE] by měl svoji pracovní činnost vykonávat z vlastní iniciativy, na základě vlastních poznatků a zkušeností, v přímé součinnosti se svým zaměstnavatelem, k čemuž v tomto konkrétním případě nedošlo. Nelze ani přehlédnout skutečnost, že žalovaná důvody svého okamžitého zrušení pracovního poměru u žalobkyně, právně relevantním způsobem nezpochybnila. Odkaz žalované na dikci ustanovení § 331 zákoníku práce považuje soud za nepřipadný, a to s ohledem na skutečnost, jak zákoník práce v ustanovení § 109 odst. 1, 2 definuje pojem mzdy, která náleží zaměstnanci za vykonanou práci, resp. která je peněžním plněním poskytovaným zaměstnavatelem zaměstnanci za práci, není-li stanoveno jinak. Z pohledu soudu nelze uzavřít, že by žalovaná byla v dobré víře, že pobírá oprávněně mzdu od svého zaměstnavatele, aniž pro něj vykonala jakoukoliv pracovní činnost. Naopak přiznat žalované nárok na aplikaci ustanovení § 331 zákoníku práce by podle názoru soudu, vzhledem k celkovým okolnostem případu, bylo v rozporu s dobrými mravy, a to aniž by soud zpochybňoval prakticky jakoukoliv absenci kontrolních mechanismů na straně žalující. Předmětem sporu však nebyl nárok na náhradu škody ve vztahu k vyplacené mzdě, takže nelze uvažovat o případné spoluodpovědnosti žalobkyně.

14. Naopak soud zamítl návrh v rozsahu představujícím platby žalobkyně na zdravotní a sociální pojištění žalované, neboť v tomto rozsahu se žalovaná na úkor žalobkyně bezdůvodně neobohatila, a nárok jako takový z titulu náhrady škody nebyl žalobkyní přes poučení soudu prokázán.
15. Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř., a to při úspěchu žalobkyně ve věci v rozsahu 58 %. Nutno konstatovat, že vyčíslení nákladů řízení, provedené opatrovníci žalobkyně podáním z 1. 3. 2021, neodpovídá obsahu spisu a nezohledňuje SOP ve správně zaplacené výši, dále skutečnost postupných změn žalobního návrhu a navyšování předmětu sporu, konečně ani skutečnost, že některé z právních úkonů byly učiněny již z pozice opatrovníka žalobkyně, a jejich výše je tak limitována ustanovením § 12a) odst. 2 vyhl. 177/96 Sb. Soud tak přiznal žalobkyni na nákladech řízení částku 196.868 Kč, která představuje 58 % účelně vynaložených nákladů v celkové výši 339.428 Kč. Tato se skládá ze zaplaceného soudního poplatku v celkové výši 117.948 Kč, dále z 5 úkonů právní pomoci dle § 7 položka 6 z doby předmětu sporu ve výši 1.075.867 Kč, kdy 1 úkon právní pomoci činil částku 12.620 Kč, a to za převzetí zastoupení, seps návrhu na zahájení řízení, seps vyjádření z 27. 9. 2018, resp. z 10. 1. 2019 a účast na jednání soudu dne 25. 1. 2019, a to včetně 5 režijních paušálů po 300 Kč, tedy v celkové výši 64.600 Kč, dále z 5 úkonů právní pomoci z doby předmětu sporu ve výši 1.645.909 Kč, kdy 1 úkon právní pomoci činil částku 14.900 Kč, a to za změnu žaloby z 30. 1. 2019, seps podání z 8. 3. 2019 a účast na jednání soudu dne 22. 3. 2019, 14. 5. 2019 a 16. 7. 2019, opět včetně 5 režijních paušálů po 300 Kč, tedy v celkové výši 76.000 Kč, dále 3 úkonů právní pomoci z doby předmětu sporu ve výši 1.930.820 Kč, kdy 1 úkon právní pomoci činil částku 16.060 Kč, a to za změnu žaloby z 6. 8. 2019, seps podání z 15. 10. 2019 a 17. 10. 2019, včetně 3 režijních paušálů po 300 Kč, tedy v celkové výši 49.080 Kč, a konečně za 6 úkonů právní pomoci v pozici opatrovníka žalobkyně, kdy 1 úkon právní pomoci činil částku 5.000 Kč, a to za seps vyjádření ze 7. 1. 2020, 19. 2. 2020, 2. 4. 2020, rozšíření žaloby a účast na jednání soudu dne 23. 10. 2020 a 12. 1. 2021, včetně 6 režijních paušálů po 300 Kč, tedy v celkové výši 31.800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Plzni, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Karlovy Vary dne 19. 2. 2021

JUDr. Radek Černovský v. r.
předseda senátu